

פליציה לנגר, הפרקליטה הקומוניסטית שרכשה שם עולמי בהגנה על נאשמים ערביים, מספרת על חבלי הקליטה שלה בארץ, על ההתמודדות עם העוינות של הרחוב הישראלי ואומדת שלמרות הכל:

ראיינה שרית ישי

לא עליחי לישראל מפעמים אידיאולוגיים, ולא כציונית, אלא מפעמים של איחוד מישפחות

המיפילה הקומוניסטית נחנה לי אח הכוח להחערות בארץ. בגלל המיפילה התחלתי לאהוב את הארץ

אני כליך מדגישה את הישראליות שלי, שאני מחלבמת אם ללבוש בחיל שמלות ערביות המחמיאות לי

הבן שלי סבל מפני שאני אמא שלו. המימסד התנכר לו, אך מבחינה חברתית לא היו לו בעיות

התפקיד שלי עוזר לישראל יותר מאשר לפלסטינים לבסוף, התפקיד שאני עושה יהיה גשר לשלום

אימצתי את שלי, אימאטיל שהגנתי עליו כשהואשם בהשחיתות לאידאן שין. כיום אני אם לעני בנים

"אין לי מקום

אחר תחת השמש!"

התדמית יש אשה. האשה פליציה לנגר מפתיעה מאוד. יש בה איזושהי רכות מתפנקת של פולניו מבית טוב. כשאתה משוחח איתה, אתו מגלה שהיא באמת ובתמים מאמינה שהיא עוסקת בשליחות. ציפיתי למצוא אשה המבטלת את הישראליות שלה. המתכחשת ליהדות, אחת שתבקש דרכון פלסטיני ברגע שתקום מדינה לעם הפלסטיני. גיליתי אשה המתעקשת על הישראליות ועל היהדות שלה. אשה שרגשותיה דומים לרגשות של נשים אחרות בישראל: חשש ממילחמת

הפלסטינים בשטחים הכבושים לכמעט אובססיה. לא שאיני סבורה כי חשוב שיהיה מי שייצג את ערביי הגדה, אלא שהעובדה שפליציה לנגר, ישראלית ויהודייה, עוסקת אך ורק בענייניהם, נראתה בעיני לא טבעית. אולי אפילו לא נורמלית. בבית הסמוך לביתה של פליציה לנגר מתגוררת גאולה כהן. כשבאתי לראיין אותה חשתי אותה תחושה. חשבתי שאני הולכת לראיין סטריאוטיפ. וגם אצל כהן, כמו אצל לנגר, בסלון הפרטי על כוס קפה ומיץ תפוזים, נוכחתי לדעת כי מאחורי

שטיחי כרמל על הריצפה, כוננית ספרים, ספה כורסות ושולחן-אוכל בצד. אתה שותה אצלו קפה עלית ומיץ תפוזים, ומשהו קורה לך. פתאום אתה מגלה בפעם המי-יודע-כמה שבני-אדם הם רק בני-אדם הם רק בני-אדם. כזו היתה פגישתי עם עורכת-הדין פליציה לנגר. כשבאתי אליה, חשבתי שאפגוש בייצור יוצא-דופן מאוד. אשה פנאטית, בעלת תודעה קומוניסטית עמוקה, שאינה מותירה מקום למחשבות אחרות. אשה שהפכה את מילחמתה למען

בני-אדם הם רק בני-אדם הם רק בני-אדם. אתה הולך לפגוש אדם שאתה מתעב אותו מראש, שהגישה שלו לחיים אינה מוצאת חן בעיניך, שאתה בטוח כמעט במאת האחוזים שהוא אחוז תזוית של הרס עצמי ולוקה בתסביך עמוק של ביטול עצמו לפני הזולת, אתה מוצא שהוא מתגורר - בניגוד למה שחשבת - בלב שכונה תל-אביבית זעיר-בורגנית, בבית רב-קומות שאת חצר המדרגות שלו מקשטות תמונות קיטש של נופים רחוקים. אתה מתארח בסלון הבורגני שלו, גובלנים על הקירות,